

Vass Norbert

Matt

Egy nem túl keskeny hídról nézve
gomolygó vászon a nyugtalan Duna,
kamionszélvédőkön lehetne
olajzöld örvényeit kikeverni.

A homokpad sársárgája, ahogy a pillérnél
költő galamb burukkol, kavicsok,
nedves kacsatollak a kilukadt szemeteszsáknál,
az iszap mattbronz, amit a csónakmotor kavár föl,
az elcsatangolt rosszcsont kutya zsömlesztine.
Fák törzsén a moha, a lúdbőrző víztükörre
rákötő, parttalan ég, a lágy szél ereje.

A nem túl keskeny híd felett esni kezd.
Irgalom és jószág.
Elhagyott ecset szálai
tisztulnak a parti kövek között.

*

Éjszakai kertben az ablakfény,
ami kirajzolja a ház homlokát.
A teret síkba oldó sötét.

Ahogy sün szuszog a fűben,
erdő és folyó mértani közepén.
Négykerék meghajtásos tolatás
a köves, keskeny hídra.

A repülő szélhez hasonló hangja vagy suhanó
műhold által visszavert, kóbor, lusta sugár.

Halak tátogása, sánta macska szemei,
állandó, belső kutyaugatás. Ösvény.
A sün motozása megint, és egy dongó bariton röpte.

A zöldalma zamata és a pad kényelmetlensége.
A harapás, amelyben elvesz
a visszakalandozó figyelem.

*

Az égbolt tisztulása, ha az eső elvonult,
fogak friss nyoma az ártérben talált őztetemen.
Dögevők türelme, az első, éles napsugarak,
a test fölött lebegő, bizonytalan alakú bűz,
fűben a rozsdás szög, bizonyosság.
Kutyák csaholása távol, életté lett élet,
bakancs talpára ragadt, nyúlós sarat
mosni folyóba, a híd alatt.

Kósa Eszter

Buborék

A Kraszna partján halászkok. Bedobják a hálót, kihúzzák, üres. A szálak közt a vékony hártya pillanat alatt átszakad. Buborékot lehetne belőle fújni, de nincs, ami a réteget összetartsa. Elpattan. Szappant kellene önteni a folyóba. A halászkok nem bánatos bácsik lennének, hanem fiatal bohócok. Dobálnák a hálót, aminek minden szeméből buborékok repülnének ki. Helyettünk is fújná a szél, szállnának a koszos, tompa gömbök. Esetlenül csillanna rajtuk a fény. Szaladnának utánuk gyerekek, kutyák.

Szürkén állnak a parton, sárosak. Bedobják megint. Közben régi esőkre, árvizekre emlékeznek. Halak úszkáltak az utcán. A templomban. Az omladozó pajtató alatt. A kertbe jártak halászni a gólyák. Derékig ért a víz, omlott a ház. Zsákokat pakoltak az izmos férfiak, akik mostanra megfáradt, öreg halászkok lettek. Arcuk átvette a víztükör ráncait. Saját bőrük darabokban hámlik a Kraszna vizébe, ezt nézik, míg el nem fogynak, akár a nyári part.

Temetésükön zuhog. A falu öregjei régi szép esőkről beszélnek. Árvízről, amikor a legfiatalabb halász bőrig ázva állt a pajtában. Azóta összeomlott. Kisgyerekek szaladgálnak az asztalok között, süteményt keresnek. Mögöttük anyukák feketében. Buborékfújót ígérnek a tiszteletért. Magyarázzák, mi történt, hogy meghalt a nagypapa, a nagybácsi. Mondják, pedig ők sem értik, hogy az ember lelke csak úgy kipukkan. Talán az Isten nyúl hozzá, és az itt maradókból kerül a helyére levegő.